

AIMEE MOLLOY

A MINTAANYA

*Csak egy esti kiruccanás.
Ez volt a terv.*

GABO

PROLÓGUS

ANYÁK NAPJA

MÁJUS 14.

Joshua.

Lázasan ébredek. Eső rezgeti a tetőablakot a fejem felett, és a lepedőt pókként bejáró kezem eszembe juttatja, hogy egyedül vagyok. Lehunyom a szemem, és sikerül visszaaludnom, amíg egy átható, váratlan fájdalom újra fel nem riaszt. Minden reggel rossz érzéssel ébredek, amióta elment, de tudom, hogy ez most más.

Nem stimmel valami.

Fáj a mozgás, kimászom az ágyból, a padlón kúszom, ami szemcsés a homoktól és a portól. A nappaliban megtalálom a telefonom, de nem tudok kit felhívni. Ő az egyetlen, akivel beszélni szeretnék. El kell mondanom neki, mi történik, hallanom kell, hogy azt feleli, minden rendben lesz. Emlékeztetnem kell, csak még egyszer, hogy mennyire szeretem.

De nem fogja felvenni. Vagy, ami még rosszabb, azt szízegeti a telefonba, hogy ezt nem tűri tovább, és figyelmeztet, hogy ha még egyszer felhívom, akkor...

Olyan fájdalom hasít a hátamba, hogy alig kapok levegőt. Várom, hogy elmúljon, várom a megígért pillanatnyi enyhülést, de nem jön. Ez nem az, amit a könyvekben írnak, nem olyan, ami az orvos szerint várható. Azt mondták, hogy fokozatos lesz. Hogy tudni fogom, mit kell tennem. Lesz időm. Felülök a garázsvásáron vett jógalabdára. Itthon maradok, amíg csak lehet, hogy megússzam a gépeket, a gyógyszereket és mindazt, amit bevetnek a kórházban, hogy megszülessen a baba, mielőtt a test készen áll.

Még nem állok készen. Még két hetem van hátra, és nem állok készen.

A telefonra fókuszálok. Nem az ő számát hívom, hanem a dúláciát – egy Albany nevű piercinges nőét, akivel mindössze kétszer találkoztam.

Szülésnél segédkezem, nem tudok hívást fogadni. Amennyiben...

Bemászom a laptoppal a fürdőszobába, és egy benedvesített konyharuhával a nyakamban leülök a hideg kőre, a fiamtól kidomborodó hasamra támasztva a vékony laptopot. Megnyitom az e-maileket, és belekezek egy új üzenet írásába a Májusi Anyáknak.

Azon tűnődöm, normális-e ez. Remeg a kezem gépelés közben. Hányingerem van. Erős a fájdalom. Túl gyorsan történik.

Nem fognak válaszolni. Vacsorázni mentek, enni valami fűszereset, hogy sietessék a saját vajúdasukat, lopva beleisznak a férjük sörébe, együtt töltenek egy nyugodt estét, ami-

ről a tapasztalt anyák elmondták, hogy soha többé nem lesz benne részünk. Csak reggel fogják elolvasni az e-mailemet.

Hangjelzés, új üzenetem jött. Drága Francie. *Kezdődik, írja. Mérd az összehúzódasokat, és kérd meg a férjed, hogy gyakoroljon nyomást hátul a derekadra.*

Hogy megy, ezt Nell kérdezi. Húsz perc telt el. Érzed még?

Oldalt dőlök. Nehéz így gépelni. *Igen.*

Minden elsötétül, és amikor visszatér a fény – tíz perc múlva, egy óra múlva, fogalmam sincs –, tompa lüktetést érzek a fejemben, és egy púp van a homlokomon. Visszamászom a nappaliba, zajt hallok, egy állat üvölt, de aztán rájövök, hogy belőlem jön az a hang. *Joshua.*

Elvergődöm a kanapéhoz, és a párnáknak döntöm a fejem.

Benyúlok a lábam közé. Vér.

Vékony esőkabátot veszek a hálóingemre. Valahogy leereszkedek a lépcsőn.

Miért nem készítettem össze a táskát? A Májusi Anyák megírták, hogy mit kell bepakolni, de az én táskám még mindig ott áll üresen a hálószobai gardróbban. Nincs benne az iPod a relaxáló zenével, sem a kókuszvíz, sem a borsmentaolaj a hányinger ellen. Sőt a szülési tervem kinyomtatott példánya sem. Átfogom alulról a hasam, miközben a bérautó érkezésére várok egy utcalámpa alatt, bemászom a ragacsos hátsó ülésre, próbálok nem tudomást venni a sofőr zaklatott arckifejezéséről.

Elfeledkeztem a baba hazavivős ruháiról.

A kórházban az ötödik emeleti betegirányítóba küldenek, és azt mondják, várjak. – Kérem – szólítom meg végül

a nőt a pult mögött –, nagyon fázom és szédülök. Idehívná az orvosomat?

Az orvosom nem ügyel ma este. Egy másik doktornő van itt, akivel még soha nem találkoztam. Félelem lesz úrrá rajtam, amikor leülök a zöld műanyag székre; elkezd folyani belőlem valami, aminek olyan a szaga, mint a földnek, mint a sárnak a hátsó udvarunkon, ahol hatéves koromban kukacokat kerestünk az anyámmal.

Kimegyek a folyosóra, elszántan, hogy mozogni fogok, tartani magam, és látom magam előtt az arcát, amikor megmondtam neki. Dühös volt, azt állította, hogy átvertem. Követelte, hogy szabaduljak meg a magzattól. *Ez mindent tönkre fog tenni*, mondta. *A házasságomat. A jó híreimet. Nem teheted ezt velem! Nem fogom hagyni.*

Nem mondtam el neki, hogy már láttam a szívverés villogó zöld pontját, hallottam a ritmusát (gyorsan pörgő ugrókötel) a mennyezeti hangszórókból. Nem mondtam el neki, hogy még soha semmit nem akartam úgy, mint ezt a babát.

Két erős kéz felemel a padlóról. Grace. Ez áll a kitűzőjén. Grace átfogva a derekamat bevezet egy szobába, és azt mondja, feküdjek az ágyra. Küzdök. Nem akarok ágyba feküdni. Tudni akarom, hogy jól van-e a baba. Azt akarom, hogy szűnjön meg a fájdalom.

– Epidurális érzéstelenítést kérek – mondom.

– Sajnálom – feleli Grace. – Már késő.

Megragadom a kezét, érdes a sok szappantól és a kórházi víztől. – Nem, nem. Túl késő?

– Az epidurálishoz. – Azt hiszem, lépteket hallok a folyosón, a szobám felé sietnek.

Azt hiszem, a nevemen szólít.

Megadom magam, és lefekszem. Ő az. Joshua, ő szólít a sötétségen át. Megjött az orvos. Beszél hozzám, valamit a bicepszem köré tekernek, ügyesen tűt szúrnak a bőröm alá, a könyökhajlatomban, mint a korcsolya éle a jégen. Megkérdezik, ki kísért el, hol van a férjem. Forog velem a szoba, érzem a szagot. A belőlem szivárgó folyadékét. Akár a föld és a sár. Meghasadnak a csontjaim. Lángolok. Ez így nem lesz jó.

Érzem a nyomást. Érzem a tüzet. Érzem a testem, a bábát, kettétörök.

Becsukom a szemem.

Nyomok.

ELSŐ FEJEZET

TIZENNÉGY HÓNAP MÚLVA

CÍMZETT: Májusi Anyák

FELADÓ: Barátaid a Village-ből

DÁTUM: Július 4.

TÁRGY: Mai tanács

TIZENNÉGY HÓNAPOS A TOTYOGÓD

Az ünnep tiszteletére a mai tanács a függetlenségről szól. Észrevetted, hogy az eddig félelmet nem ismerő kissrác egyszerre mindentől fél, ha nem vagy a közelben? A szomszéd imádnivaló kutyája ijesztő ragadozó lesz. Az árnyék a menyegyzeten kar nélküli dzsinn. Normális, hogy a totyogó elkezd érzékelni a veszélyt a világában, és neked az a dolgod, hogy segíts neki eligazodni a félelmek között, tudatosítani benne, hogy biztonságban van, és még ha nem látja is, a mama mindig ott lesz, hogy védelmezze, bármi áron.

Hogy szalad az idő!

Legalábbis ezt mondogatják az emberek; idegenek a hasunkra teszik a kezüket, mondván, jól élvezzük ki ezt az

időt, mert egy szempillantás alatt vége lesz. Mire észbe kapnánk, a gyerek már jár, beszél, elhagy bennünket.

Négyszáztizenegy nap telt el, és egyáltalán nem múlt gyorsan az idő. Megpróbálom elképzelni, mit mondana dr. H.

Néha becsukom a szemem, és látom magam a rendelőjében, mindjárt lejár az időm, a következő páciens már tükön ül a várószobában. *Hajlamos rágódni a dolgokon*, mondja nekem. *De érdekes módon sohasem az élete pozitív vonatkozásain. Foglalkozzunk ezekkel!*

A pozitív dolgokkal.

Az anyám arca, milyen békésnek is tűnt időnként, amikor csak kettesben voltunk a kocsiiban, elintézendők után járva; úton a tóhoz.

Reggelenként a fény. Érezni az esőt.

Azok a lusta tavaszi délutánok, ücsörögve a parkban, a baba cigánykerekezett bennem, a megdagadt lábam mint ütődött barack a szandál szorításában. Még azelőtt, hogy jöttek a bajok, amikor Midas még nem vált Midas Bébivé, mindenki végső ügyévé, amikor még csak az egyik újszülött fiúcska volt a sok közül Brooklynban, akiből tizenkettő egy tucat, semmivel sem jobban vagy kevésbé különleges, mint más babák a fényes jövőjükkal és a sajtóságos nevükkel egy Májusi Anyák-találkozó belső körében.

A Májusi Anyák. A mamicsoportom. Sohasem tetszett ez az elnevezés. Mami. Olyan terhelt, olyan ideologikus. Mi nem voltunk mamik.

Anyák voltunk. Emberek. Nők, akiknek történetesen hasonló időpontra esett az ovulációjuk, és aztán ugyanabban a hónapban szültek. Idegenek, akik – a kisbabájuk érdekében, a józan eszük érdekében – úgy döntöttek, hogy barátok lesznek.

A Village weboldalán iratkoztunk fel – „a brooklyni szülők legértékesebb erőforrása” –, e-mailekben ismerkedtünk meg egymással, hónapokkal azelőtt, hogy személyesen találkoztunk, jóval a szülés előtt, boncolgattuk az új szerepünket az életben, olyan részletekbe menően, amelyeket a valóságos barátaink nem toleráltak volna. Hogyan jöttünk rá, hogy teherbe estünk. Milyen ravasz módon mondtuk el az anyánknak. Babanév ötleteket cseréltünk, megosztottuk a medencefenékkal kapcsolatos aggodalmainkat. Francie volt az, aki felvetette, hogy személyesen is találkozunk, a tavasz első napján, így mindannyian elvonszoltuk magunkat a parkba azon a márciusi délelőttön, cipelve a harmadik trimeszteres hasunkat. Ültünk az árnyékban, a levegőben a frissen éledt fű illata, és örültünk az együttlétnek, annak, hogy végre arcokat társíthatunk a nevekhez. Rendszeresítettük a találkozókat, ugyanarra a szülés-előkészítőre, elsősegély-tanfolyamra iratkoztunk be, egymás mellett hajladoztunk ugyanabban a jógastúdióban. Aztán májusban, a várakozásoknak megfelelően, elkezdtek világra jönni a babák, és Brooklyn emberemlékezet óta legforróbb nyara várt rájuk.

Megcsináltad! – írtuk válaszul a legújabb szülés hírére, és tapasztalt nagyanyókként búgtunk a kék és rózsaszín kórházi takaróba bugyolált csöppség csatolt fotója láttán.

Az a pofi!

Isten hozott, picike!

Egyesek a csoportból hetekig nem érezték biztonságosnak elhagyni a házat, míg mások alig várták, hogy összejyjünk, és megmutassuk egymásnak a babákat. (Még olyan újak voltak a számunkra, hogy nem a nevükön utaltunk rá-

juk – nem mint Midas, Will, Poppy, hanem csak a „baba”.) Aki nem aggódott a karrierje miatt, az néhány hónapra szabadságot tartott magának, így hetente kétszer találkoztunk, mindig a parkban, rendszerint a baseballpálya melletti fűzfá alatt, ha volt köztünk olyan szerencsés, aki elsőnek ért oda, és le tudta stoppolni a helyet. Az elején sokat változott a csoport. Új emberek jöttek, míg mások, akikkel összeismerkedtem, eltűntek – a mamicscsoport-szeptikusok, az idősebb anyák, akik nem bírták a kollektív szorongást, vagy azok, akik Maplewood és Westchester drága kertvárosába költöztek. De a három törzstag megjelenésére mindig számíthattam.

Először is Francie. Ha volt a csoportunknak üdvöskéje, aki vidám jelmezt öltve háromszoros hurrát kiáltat velünk az anyaságra, hát ő volt az. A mindenki kedvét kereső, semmit el nem szűrő, reménnyel és dús szénhidráttal töltött déli lány.

Aztán Colette, mindenki lányszerelme, bizalmas barátja. A csinoska, a gesztenyebarna samponreklám-hajával, a Coloradóból hozott könnyedségével és a természetes ott-honszüléssel – a tökéletes nő, porcukorral megszórva.

És végül Nell: brit, hidegvérű, nem kér a könyvekből és a szaktanácsokból. Csak bízz az ösztöneidben. Ezt igazán nem kéne. (Igazán nem kéne bekapnom azt a csokoládés muffint. Azt a csipszet. Azt a harmadik gintonikot.) De mindig volt valami Nell körül, valami más is a pikáns felszín alatt, amit már az első nap kiszúrtam: hozzám hasonlóan neki is volt egy titka.

Sosem akartam törzstag lenni, de olyan gyakran mentem, ahogy csak tudtam, kezdetben az állapotos testemet vonszolva, majd a babakocsit tolván le a dombon, a parkba. Ültem a takarómon, a babakocsi leállítva a többi mellé a há-

romszögletű árnyékfoltokban a fűzfa alatt, lassan elkókadva, miközben hallgattam a gyereknevelésről táplált nézeteiket vagy azt, hogyan kell bizonyos dolgokat csinálni. Kizárólag szoptatás. Mindig figyelni az álmoság jeleire. Minden adandó alkalommal hordozni a babát, mintha egy különleges darabbal tüntetnék, amelyért egy vagyontadtunk ki a Bloomingdale'sben.

Nem csoda, hogy végül elkezdtem utálni őket. Mégis, ki bírja elviselni az ilyen szintű magabiztosságot? Végighallgatni az ítékezést?

Mi van, ha nem tudsz megfelelni nekik? Ha nem szoptatsz? Mert például nincs elég tejed, hiába tömöd magadba a kínai csodaszereket, hiába próbálkozol a pumpás fejjel órákon át késő éjszaka? Mi van, ha lever a kimerültség, és hiába nem kíméltél időt és pénzt, hogy elsajátítsd az álmoság jeleinek felismerését? Mi van, ha egyszerűen nincs energiád harapnivalót vinni a közösbe?

Colette hozta a muffinokat. Minden egyes alkalommal – huszonnégy minimuffint egy drága pékségből, amely nemrég nyílt meg a tapasbisztró helyén. Kinyitotta a papírdobozt, és körbekínálta, a kisbabák teste fölött. – Winnie, Nell, Scarlett, vegyetek – mondta. – Mennyei!

Sokan udvariasan visszautasították, arra hivatkozva, mennyi súlyt kell még leadniuk, elővették a sárgarépa szeleteket és az almagerezdeket, de én nem. Az én hasam már olyan lapos és feszes volt, mint a terhesség előtt. Hála érte az anyámnak. Jó gének – ezt szokták rólam mondani az emberek. Arról beszélnek, hogy magas és vékony vagyok, az arcom csaknem szimmetrikus. Arról nem beszélnek, hogy milyen géneket örököltem még. Azokról, amelyeket nem az

ugyanilyen szimmetrikus anyámnak, hanem a kivételesen bipoláris apámnak köszönhetek.

Joshua génjei sem jobbak. Néha beszéltem vele erről, megkérdeztem, nem aggasztja-e a DNS, amelyet nehéz munkával kell legyőznie. A saját örült apjára értettem: a zseniális orvosra, aki olyan barátságos és elbűvölő volt a betegeivel. És erőszakos alkoholista a zárt ajtók mögött.

De Joshua nem szerette, amikor az apjáról beszéltem, ezért megtanultam hallgatni róla. Mindezt – a génjeim, Joshua, az apja – természetesen nem hoztam szóba a Májusi Anyák előtt. Nem mondtam el nekik, milyen nehéz minden Joshua nélkül. Hogy mennyire szeretem. Hogy feladnék mindent – mindent –, csak újra vele lehessenek. Akár csak egyetlen éjszakára.

Nem mondhattam el nekik. Nem mondhattam el senkinek. Még dr. H., a felülmúlhatatlan pszichiáter sem tudhatta, aki akkor zárta be a rendelőjét, amikor a legnagyobb szükségem lett volna rá, hogy a Nyugati partra utazzon a feleségével és a három gyerekével. Nem volt senki más, akihez fordulhattam, ezért igen, kezdetben eljártam a találkozókra, remélve, hogy az anyaság közös tapasztalata segíthet elosztatni annak az első néhány hónapnak a sötéttségét, amelyről mindenki állította, hogy az a legnehezebb. Később könnyebb lesz, írták a szakemberek. Adj magadnak időt!

Hát, nem lett könnyebb. Engem hibáztatnak a július negyediké estején történetekért. De nem telik el úgy nap, hogy ne emlékeztetném magam az igazságra.

Nem az én hibám. Az övék.

Miattuk tűnt el Midas, és én mindent elveszítettem. Még most, egy év elteltével is egyedül ülök ebben a bör-

töncellában, babrálom a kemény, szabálytalan sebhelyet az alhasamon, azon gondolkodva, mennyire másként alakulhattak volna a dolgok, ha ők nincsenek.

Ha nem iratkoztam volna fel a csoportba. Ha egy másik dátumot, egy másik bárt választanak, vagy valaki más, és nem Alma lett volna a bébiszitter aznap este. Ha nincs az a dolog a telefonnal.

Bárcsak Nell akkori mondata – égnek fordította a fejét, és a nap elnyelte az arcvonásait – ne lett volna önbeteljesítő jóslat: *Rossz dolgok történnek az ilyen hőségben.*

MÁSODIK FEJEZET

EGY ÉVVEL KORÁBBAN

CÍMZETT: Májusi Anyák

FELADÓ: Barátaid a Village-ből

DÁTUM: Június 30.

TÁRGY: Mai tanács

47 NAPOS A PICI

Legtöbben belejöttetek a szoptatásba az utóbbi hat hétben, de azoknak, akik még küszködnek – ne adjátok fel! Az anyatej messze a legjobb, amit a babának adhattok. Ha bármilyen nehézség támad, figyeljete oda az étrendetekre. A tejtermék, a glutén és a koffein csökkentheti a tejtermelődést. És ha fájdalmas vagy kényelmetlen a dolog, megfontolandó igénybe venni egy szoptatási tanácsadót, aki segít megoldani a problémát. Minden fillért megér, amit erre költötök.

– Mit akar az jelenteni, hogy rossz dolgok történnek az ilyen hőségben? – kérdezi Francie; göndör fürtök a nyaka körül, nyugtalan az arckifejezése.

Nell elhajt egy legyet az újsággal, amellyel legyezi magát. – Harminc fok van – mondja. – Brooklynban. Júniusban. Délelőtt tízkor.

– És?

– És lehet, hogy ez Texasban normális...

– Én Tennessee-ből való vagyok.

– ...de itt nem normális.

A forró szél megemeli a takaró szélét, és Francie fiának az arcára borítja. – Hát, nem kéne ilyeneket mondanod – teszi hozzá Francie, a vállára vonva a picit. – Babonás vagyok.

Nell leteszi az újságot, és kicipzárazza a pelenkástáskát.

– Sebastian is ezt mondja. Ő Haitin nőtt fel. Ott jobban megszokták, hogy odafigyeljenek a bolygóra, mint mi, amerikaiak, hogy úgy mondjam.

Francie felvonja a szemöldökét. – De te brit vagy.

– Minden rendben arrafelé? – szól oda Colette Scarlettnek, aki az alvó csöppségek babakocsijai között áll az árnyékban. Scarlett a babakocsija fogantyújához köti egy vékony vászontakaró sarkait, majd visszatér a körünkbe.

– Azt hittem, hogy felébredt – mondja. Újra elfoglalja a helyét Francie mellett, és kivesz egy üveg kézfertőtlenítőt a táskájából.

– Hosszú éjszakánk volt, ezért azt kérem, senki ne menjen a közelébe. Miből maradtam ki?

– A jelek szerint vége lesz a világnak – feleli Francie, leszopogatva a csokoládét egy perecről: ez az egyetlen kényeztetés, amit megenged magának.

– Így igaz – mondja Nell. – De van ellenszerem. – És kiemel egy üveg bort a pelenkászacskóból.

– Bort hoztál? – Colette mosolyog, kontyba tekeri a haját, míg Nell lecsavarja a kupakot.

– Nem is akármilyen bort. A legjobb *vinho verde*, amit tizenkét dollárért kapni lehet reggel fél tízkor. – Kitöltöt centet a pelenkák közül kivett műanyag pohárba, és odanyújtja Colette-nek. – Idd meg gyorsan! Elég meleg.

– Én nem kérek – mondja Yuko, aki a takaró mentén körözve ugráltatja a lányát a mellkasán. – Jógára megyek.

– Én sem – mondja Francie. – Szoptatok.

– Lószart – mondja Nell. – Mindannyian szoptatunk. – Felemeli a kezét, hogy megmagyarázza. – Kivéve, aki nem. Van, aki hazamegy, behúzza a függönyt, és titokban előveszi a tápszert. Nincs ezzel semmi baj. Ahogy egy kis borral sincs.

– A könyvek nem ezt írják – közli Francie.

Nell a szemét forgatja. – Francie, állj le a propaganda olvasásával! Nem árt. Angliában a legtöbb barátom ivott egy keveset, végig a terhesség alatt.

Colette odabólintva Francie-nek megerősíti. – Igyál egyet, ha jólesik. Nem lesz tőle baja Willnek.

– Tényleg? – Francie Nellre néz. – Oké, rendben. De csak egy kicsit.

– Én is. Hogy megünnepeljem – mondja Scarlett a következő pohárért nyúlva. – Említettem már? Közel vagyunk egy házvásárláshoz, Westchesterben.

Francie felnyög. – Te is? Miért költözik egyszerre mindenki a kertvárosba?

– Én szívesebben költöznék messzebb az államban, de Férjúrám Professzor most kapott kinevezést a Columbián, és városközelben kell maradnunk.

Scarlett végigpillant a csoporton. – Nem sértésnek szánom, tudom, hogy sokan szeretik, de én nem tudom elképzelni, hogy ebben a városban neveljek gyereket. A baba

megszületése óta mást sem látok, mint a mocskot. Azt szeretném, ha tiszta levegőn és fák között élne.

– Én nem – mondja Nell. – Én mocsokban szeretném felnevelni a gyerekem.

Francie belekortyol a borába. – Bárcsak megengedhettünk magunknak, hogy Westchesterbe költözzünk!

– Winnie? – kérdezi Nell. – Bort?

Winnie a messzeségbe bámul, egy fiatal párt figyel, akik frizbit dobálnak egymásnak a tágas réten, és egy border collie rohangál köztük szédülten. Nem hallotta meg Nell. – Winnie, szívem, térj vissza hozzánk!

– Bocs – mondja Winnie Nellre mosolyogva, aztán Midásra pillant, aki fülére tett kézzel mocomogni kezd az anyja térdhajlatában. – Mit kérdeztél?

Nell felé nyújt egy poharat. – Kérsz egy kis bort?

Winnie a mellkasára vonja Midast, és Nellre néz, a szája a baba fekete hajában. – Nem. Nem kéne.

– Miért nem?

– Nem mindig bírom az alkoholt.

– Mi bajotok van? – Nell belezúdít egy adag bort a poharába, és visszacsavarja a kupakot. Nagy kolibritetoválás – leheletfinom, pasztellszínű – bukkan elő a felcsúszó fekete ruhaujj alól. Iszik egy kortyot. – Anyám, ez bűnrössz! Figyeljete! Tegnap elmentem meginni egy kávé a baba nélkül. Egy nő ránézett a hasamra, gratulált, és megkérdezte, mikorra várom.

– Micsoda szemétség – mondja Yuko. – Mit válaszoltál neki?

Nell nevet. – November.

Francie Winnie-re néz, aki megint kibámul a rétre, és merev az arca. – Jól vagy?

– Jól. – A füle mögé igazít egy hajtincset. – Csak megvisel ez a hőség.

– Ha már szóba jött, nem beszélhetnénk meg más találkahelyet? – kérdezi Yuko, lefektetve a fiát a takaróra és tiszta pelenka után kotorászva a táskájában. – Ennél csak melegebb lesz. Itt elolvadnak a babák.

– Mehetnénk a könyvtárba – javasolja Francie. – Van egy üres szobájuk hátul, amit lefoglalhatunk.

– Hát ez elég rémesen hangzik – mondja Nell.

– Járt már valamelyikőtök abban az új sörkertben, a nagy játszótér mellett? – kérdezi Colette. – Egyik nap elmentünk Charlie-val, és volt ott néhány mamicsoport kicsikkel. Időnként elnézhetnénk mi is. Összejönnénk egy ebédre.

– És sangriára – teszi hozzá Nell felcsillanó szemmel. – Még jobb lenne este odamenni. A babák nélkül.

– A babák nélkül? – kérdezi Francie.

– Igen. Jövő héten visszaállok a munkába. Mit nem adnék egy kis szórakozásért, amíg megtehetem.

– Nekem ez annyira nem... – feleli Francie.

– Miért nem?

– Még csak hathetes a baba.

– És?

– És nem túl kicsi ahhoz, hogy magára hagyjam? Esténként amúgy is a legzűrösebb. Akkor kell a legszűrűbben etetni.

– Bízd rá a férjedre – mondja Scarlett. – Fontos, hogy ezekben az első hónapokban kialakuljon a kapcsolat.

– A férjemre? – kérdez vissza Francie összevont szemöldökkel.

– Igen – mondja Nell. – Ismered Lowellt, nem? Ő az a férfi, akinek az ejakulátuma nemzette a babátokat.

Francie megrándul. – Nell! Pfüj! – Winnie-re néz. – Te elmennél?

Winnie beteszi Midast a hordozóba a mellkasán, és megigazítja a takaróját. – Nem biztos.

– Ugyan már – mondja Colette. – Jót tenne nekünk kicsit elszabadulni a babától.

Winnie feláll, a rózsaszín nyári ruhája legördül a bokájáig. – Midasnak még nincs bébiszittere.

– Mi van a...

– Francba! – mondja Winnie a vékony ezüstórára pillantva a csuklóján. – Elszaladt az idő. Rohannom kell.

– Hová mész? – kérdezi Francie.

Winnie feltesz egy nagy napszemüveget és egy széles karimájú vászonkalapot, ami árnyékot vet az arcára és a vállára. – Kismillió elintéznivalóm van. Viszlát, legközelebb.

Mindenki követi a szemével Winnie-t, ahogy átvág a réten, felmegy a dombon, fekete haja leengedve a vállá körül, a ruha repked a sarkánál.

Amikor eltűnik a boltív alatt, Francie felsóhajt. – Sajnálom Winnie-t.

Nell nevet. – Sajnálod Winnie-t? Miért, mert olyan istenien néz ki? Vagy azért, mert olyan vékony?

– Egyedülálló anya.

Colette kiissza a borát. – Mi? Honnan tudod?

– Elmondta nekem.

– Ugye csak viccelsz? Mikor?

– Pár napja. Beugrottam a Spotba a légkondicionálás miatt, meg egy fagyíért. Will hisztizni kezdett, miközben sorban álltam. Kész voltam, és akkor megjelent Winnie.

Midas aludt a babakocsiban, ő meg átvette Willt, és a mellkasára tette. Azonnal lenyugodott.

Nellnek összeszűkül a szeme. – Tudtam, hogy varázslat van azokban a cicikben. Nekem is elég volt időnként rájuk nézmem, hogy lenyugodjak.

– Kicsit elbeszélgettünk. Kellemes volt. Ő olyan csendes, nem? De akkor elmondta, hogy egyedülálló.

– Csak úgy elmondta? – kérdezi Nell.

– Igen, fogjuk rá.

– Ki az apa?

– Nem kérdeztem. Feltűnt, hogy nem visel jeggyűrűt, de csak úgy rákérdezni? Tolakodásnak éreztem. – Francie-nek ábrándos lesz a tekintete. – Azt is mondta, hogy remek munkát végzek Will-lel. Ami kedves volt tőle. Nem mondjuk el elégszer egymásnak. Will nagyon nehéz eset tud lenni. – Francie félbetör egy peracet. – Legtöbbször úgy érzem, hogy kudarcot vallok. Jólesik azt hallani, hogy talán mégsem.

– Jaj, Francie, ne butáskodj – mondja Colette. – Will rendben van. Te is rendben vagy. Valójában egyikünk sem tudja, mit csinál.

– Nem fura, hogy mi ezt nem tudtuk róla? – kérdezi Yuko.

– Azt, hogy egyedülálló?

– Miért lenne az? – Nell leteszi maga mellé a borát, és lehúzza a felsője megfeszülő gallérját. A mellére vonja a lányát, Beatrice-t, és elkezdi szoptatni. – Csak arról beszélünk, ami a babákkal kapcsolatos.

– Van férjed? – mondja Francie. – Ez azért a babákkal kapcsolatos. Istenem, el tudjátok képzelni? Egyedül csinálni ezt? Milyen magányos lehet.

– Meg is halnék – mondja Colette. – Ha Charlie nem vállalná át az éjszakai etetések egy részét, nem gondoskodna a pelenkákról, eszemet veszteném.

– Én is. De... – kezdi Scarlett, aztán hirtelen elhallgat.

– Mi az? – kérdezi Colette.

– Nem, semmi.

– Gyerünk, Scarlett! – mered rá Francie. – Mit akartál mondani?

Scarlett hallgat egy kis ideig. – Oké, rendben. Aggaszt, hogy van ott valami más is.

– Mire gondolsz?

– Nem szeretném elárulni, amit elmondott nekem, de tettünk néhány közös sétát. Szomszédok vagyunk, és ugyanazon az útvonalon mozgunk, amikor megpróbáljuk elaltatni a babát. Nem beszélném ki, ha nem érezném úgy, hogy fontos, de azt hiszem, depressziós.

– Ő mondta neked? – kérdezi Colette.

– Célzott rá. Túl sok ez neki. Nincs semmi segítsége. Azt is elmondta, hogy Midas kólikás. Órákon át képes sírni.

– Kólikás? – kérdezi hitetlenkedve Francie. – Will az, aki kólikás. Midas hozzá képest olyan könnyű esetnek tűnik.

– Egy londoni barátnőmnek súlyos szülés utáni depressziója volt – mondja Nell. – Annyira szégyellte, hogy senkinek nem mert elárulni, milyen gondolatai vannak, amíg a férje rá nem kényszerítette, hogy segítséget kérjen.

– Nem tudom – mondja Colette. – Winnie nekem nem tűnik depressziósnak. Valószínűleg csak a „baby blues”. Közülünk ki nem tapasztalja ezt időnként?

– Üdv, lányok.

Mindenki felpillant, és látják, hogy Token áll fölöttük, egy csecsemővel a mellkasán átvetett hordozóban. Megtörli

a homlokát a pólója ujjával. – Hú de meleg van. – Kilép az edzőcipőjéből, és leteríti a pelenkászsákból kivett takaróját a földre, Colette mellett. – Autumn alig tudott délelőtt elaludni. Egy óráig járkáltam vele, mire sikerült. – A férfi leül. – Bort isztok, lányok?

– Igen – mondja Nell. – Kérsz?

– Naná! És legalább használ?

– Használ arra, amire való.

Francie továbbra is Scarlettet nézi. – Tennünk kell valamit. Talán megszervezhetnénk neki, hogy legyen egy kis szabadideje a baba nélkül.

– Kiről van szó? – kérdezi Token.

– Winnie-ről.

Token keze megáll a pohárral félúton a szájához.

– Mi a baj Winnie-vel?

Francie felé fordul. – Nincs vele semmi baj. Csak arra gondoltunk, hogy jól jönne neki egy szabad este.

Yuko a homlokát ráncolja. – Várjunk csak! Lehet, hogy nem engedheti meg magának. Egyedülálló anyaként? Bébiszitter, italok, vacsora, az annyi, mint egy kétszáz dolláros este.

– Kétlem, hogy ez lenne a gond – mondja Francie. – Észrevettétek, milyen ruhákat visel? Nem az a benyomás róla, hogy aggódnia kell a pénz miatt. A lényeg, hogy bébiszittert találjunk.

– Megkérdezem Almat, hogy ráér-e – mondja Nell.

– Alma?

Nell arca felderül. – Ó, el is felejtettem mondani, lányok. Végül találtam valakit. Holnap kezd néhány órával, aztán teljes munkaidőben, amikor a jövő héten visszame-

gyek dolgozni. Elképesztő. Felajánlom neki, hogy fizetem az estét. Ez lesz a búcsúajándékom Winnie-nek.

Nell felveszi a telefont a takaróról, és megnézi a nap-tárát. – Mit szóltok július negyedike estéjéhez? – Végig-tekint a csoporton. – Vagy mind otthon maradtok aznap este, és felmondjátok a Hűségesküt?

– Én igen – feleli Colette. – De idén kivételt teszek.

– Benne vagyok – mondja Token.

– Én is – mondja Francie. – Yuko? Scarlett?

– Persze – feleli Yuko.

Scarlett a homlokát ráncolja. – Azt hiszem, jönnek az anyósoméék megnézni az új házat. De utálnám, ha hozzám kéne igazodnotok. Ki tudja, meddig leszek még Brooklynban.

– Küldök egy e-mailt minden Májusi Anyának – mondja Nell.

– Nagy estét csapunk. Kitalálok egy jó helyet.

– Helyes – mondja Francie. – Az a fontos, hogy rá tudd beszélni Winnie-t.

Nell lefekteti Beatrice-t maga elé a takaróra. – Remek lesz pár órára elszabadulni. Egy szelet szabadság. – Felemeli a poharát, és kiissza a maradék bort. – Nem fogjuk megbánni. Csak egy ital.